

Izhaja

vsak četrtek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista „Mir“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankovani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasiló koroških Slovencev

Velja

za Avstro-Ogrsko . . . K 4—
» Nemčijo . . . » 5—
» ostalo inozemstvo . . » 6—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej. Posamezna številka velja 10 h.

Za oglasila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte, za hvale in izjave po 20 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravništvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravništvo lista „Mir“ v Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26. Poštnehranični račun št. 96.232.

Leto XXXVI.

Celovec, 7. decembra 1917.

Št. 49.

Jugoslaviji —

jugoslovanski akademiki.

Jugoslovanski akademiki pozdravljamo majniško deklaracijo, prisegamo na to najsvetejšo narodno zahtevo — poslednjo voljo največjega Jugoslavana drja. Janeza Evangelista Kreka in se klanjamo globoko potrti nad preranim grobom spomina nesmrtnega genija.

Vemo, da je le nesloga naš pogin; vemo, da sejejo sovražniki z zlobnim namenom v naše vrste razdor. Zato kličemo k združenju, k skupnemu delu ves naš narod. Neomajna je naša vera v moč narodne ideje in v nezlomljivo silo narodove volje, neomajna vera v moč naše mladosti. Nočemo suženjstva, ker je človeštva nevredno, hočemo se otresti človeštvo ponižujočega jarma in zahtevamo za svoj narod suverene svobode, suverene enakopravnosti!

Brez strahu so naša srca. Minuli so časi, ko smo trepetali za bodočnost svojega naroda; zadnje senco bojazni je pregnal narod sam, ki se je zedinil v eni misli, v eni želji, v eni volji!

Vztrajajte vsi dobri in plemeniti, ostanite zvesti vzvišeni ideji in neomajni v sveti borbi, voditelji in glasniki naši!

Stoj, narod, od Mure do zadnje čeri južne Adrije, neustrašen v boju za svojo zemljo in svojo pravdo, z zasluženim zaničevanjem in prokletstvom za vsakogar, ki Te izdaja, ki Ti v Tvojem imenu zločinsko krađe zadnji žarek upanja v svobodno solnce!

Našega naroda ni uničilo ne sovraštvo, ne nasilje, ko si ni bil v svesti svojega kulturnega zvanja in svojih pravic. Kje je sila, ki ga ukloni, odkar so naši voditelji razvili prapor majniške deklaracije in zahtevali, da mora bratska kri bratski krvi, bratska zemlja k bratski zemlji?

Podlistek.

Anton Ulbing.

(V spomin v ruskem ujetništvu umrlemu slovenskemu rodoljubi in prijatelju.)

Sredi meseca septembra t. l. je prinesla pošta iz daljnega Namangana v ruski Aziji prežalostno vest, da je tam dne 30. maja t. l. za vedno zatisnil oči dober sin in gospodar, vsem drag prijatelj ter vnet in požrtvovalen rodoljub Anton Ulbing, posestnik v Rutah, župnija Loče. Ujet medicinec, ki je nudil blagemu pokojniku zdravniško pomoč, obvešča o tem njegovo sestro Lojzo pd. Arnejko. Posebno hudo je morala zadeti ta žalostna novica njegovo od dela in skrbi sključeno mater, ki je v neprestani molitvi strahoma trepetala za svojega — edinega sina. A kruta usoda tudi njej ni zaprinesla, kakor sto in sto drugim. Bog jo tolaži!

Rajni Tone nikdar ni bil trdnega zdravja. V svojih mladeniških letih je imel prestati hudo bolezen. Zdravil se je dalj časa celo v Würishofnu na Bavarskem, katero zdravljenje po Kneipovem načinu je njegovo stanje izdatno zboljšalo, a povsem se ni mogel ozdraviti. Baš ta bolehnost in prirojeno mu domotožje sta brezdvomno pospešila njegovo smrt v ujetništvu, v katerem se je nahajal malodane tri leta.

Blagi pokojnik je rad in veliko čital in bil zato zelo izobražen. Vsled svojega miroljubnega in blagega značaja kakor tudi vsled svoje uslužnosti je bil splošno priljubljen in spoštovan. Za-

Domovina mati! Čuj prisego našo:

Za pravdo naše zemlje, za svobodne grobove dedov naših, za svobodne vode in svobodno morje, za svobodne gore in polje pod njimi, za svobodno solnce naše — polagamo na vzvišeni oltar svojega naroda ves svoj up in vso svojo mladost in vse svoje delo, svoje besede zadnji glas, zadnji utrip svojega srca, zadnji svoj dih. Ni trpljenja, ki nas ukloni, ni preganjanja, ki nas omaja, ni žrtve, ki nam iztrga iz srca zahtevo, izpovedano v majniški deklaraciji!

Verujemo z vsem žarom svoje duše v bodočnost našo, verujemo v svobodo našo, verujemo v moč pravične jugoslovanske ideje in živimo in umremo za naš veliki cilj!

Na Dunaju, dne 2. grudna 1917.

(Sledi čez sto podpisov.)

Drznost.

„Hrvatska država“ objavlja iz Celovca pod tem naslovom:

Celovec je ime najsevernejšemu večjemu mestu, ki leži na slovenskem ozemlju, na Koroškem. Koroška, to je dežela, kjer tekla zibelj slovenstvu in ki vzbuja v srcu vsakega Jugoslavana čustva bridke žalosti in trpkih spominov. Koroška je najbolj živ dokaz, kakšna usoda čaka kraje in narod, kjer zagospoduje Nemeč, kjer je podjarmljeni narod v manjšini.

Koroški Slovenci so imeli z Nemci in ž njimi čez drn in strn drvečimi vladami hude boje; manjšina, zvezana na rokah in nogah, se je krepko in neustrašeno borila za svoj obstoj, pa brez upa zmage. Koroškim Slovincem je v tem neenakem boju migljala ena sama zvezda upanja: Čakali so velike ustavne izpremembe v državi; brez te bi 120.000 koroških Slovencev utonilo v nemškem morju in z njimi vred bi se odkrnil eden najlepših, od Boga s čudovitimi naravnimi lepotami bogato obdarjenih delov jugoslovanskega ozemlja. Deklaracija Jugoslovanskega kluba je bila za uho

nimal se je za narodno in politično življenje Slovencev ter bil stalen udeležnik slovenskih prireditvev in shodov — poleg svojega prijatelja Vinka Simčiča, katerega tudi že krije ruska zemlja — pa celo vrsto let odbornik loške Ciril-Methodove podružnice.

Po izbruhu svetovne vojne je odšel rajni Tone z domačim domobranskim polkom na gališko fronto, ter bil v ljutih bitkah pri Grodeku dne 12. sept. 1914 z večjim oddelkom od Rusov zajet. Iz ujetništva se je posebno zadnje leto prav pridno oglašal. Vedno je popraševal, kaj je z domačini, če so zdravi, zanimal se je posebno za svoje dobro urejeno gospodarstvo in prosil obsežnejših poročil glede živine, polja, čebel itd. Iz vsakega pisma pa je tudi razvidno, kako zelo si je želel konca vojne, hrepenel je, vrniti se čimpreje v svojo ljubljeno domovino.

Dne 10. maja 1917 piše še svoji materi: Pozdravljam Vas prav prisrčno. Ljubega Boga prosim, da bi mogel Vas še videti. Sem bolan, toda upam, da bom kmalu spet ozdravel. Bog z Vami, da bi Vas ohranil še zdrave in žive. Vaš Tone.

Deset dni pred svojo smrtjo piše zadnji list sestri Lojzi, zahvaljujoč se ji prav prisrčno za njemu naklonjene dobrote, kakor bi slutil, da se njegove želje, videti še enkrat domovino in domače, ne bodo več izpolnile. Piše med drugim: Da bi prišel že isti čas, da bi se zopet vsi videli. Toda samo Bog ve. Jaz sem še vedno bolan —

Počivaj v miru v hladni ruski zemlji! Mi, ki smo Te poznali, Te ohranimo v trajnem spominu do zopetnega svidenja — nad zvezdami.

slehernega koroškega Slovence najslajša godba, ki jo hkrati s strahom poslušajo, ali ne bo utihnila in izginila kakor lepe sanje.

Taktika nemških nacionalcev v boju zoper Slovence ni poznala skrupuloznosti. Slovence kulturno in gospodarsko in s tem narodno zatirati, to je bil njen cilj. V državnem zboru na Dunaju so nemški nacionalci krepko tajili, kar so doma na Koroškem sicer brez vsakega sramu počenjali. Utajiti na zunaj notranje krivice, to je bila njihova najmočnejša stran. Tej taktiki so ostali zvesti do današnjega dne, ko se bliža dan odrešenja, in v bližnji bodočnosti vidimo vstajati Jugoslavijo, kateri bo tudi slovenski del Koroške vtelesen.

Takoj so se dvignili v Celovcu „poklicani“ činitelji nemštva, v trgovski in obrtni zbornici g. svetnik Keuschnig in v mestnem občinskem svetu g. celovski župan Wetzlar von Plankenstern, ko so se na našem jugu slišali med narodom odločni glasovi za udeleževanje dunajske deklaracije. Župan Wetzlar je v mestni seji izjavil: „Kakor veste iz razprav v parlamentu in iz časnikov, je bil strankarski mir od Slovanov najhujše kršen. Njihova stremeljenja, napraviti lastno deželno in dobiti lastno upravo, grede tako daleč, da se niti pred Koroško in njenim glavnim mestom ne ustavijo. Celovec je čisto nemško mesto in tudi koroško deželo imenujem še danes čisto nemško deželo, čeravno prebiva tukaj malo število Slovencev, ki se takorekoč izgubljajo. Pravni odtok predlaga, občinski svet naj bi se pridružil v zadnji seji trgovske zbornice sklenjenemu tozadevnemu protestu in gospoda župana naprosil, da stori potrebne korake zoper gibanje, ki ogroža mir na Koroškem.“

Tega županovega govora ne moremo označiti drugače kakor z besedo: neprimerna drznost. Pri uradnem ljudskem štetju so nas na papirju pohrustali 40.000, baron Wetzlar, katerega pradedje se tudi niso valjali na medvedovih kožah v tevtoburških gozdovih, pa bi nas rad kar vse utajil, ne samo v Celovcu, ampak na Koroškem sploh. To presega vse meje! Niti Celovec se danes ne more imenovati trdonemško mesto, čeravno ima nemško lice. Ko se bo v Celovcu prebivalstvo vzbudilo, se bo dobra tretjina na mah zavedala, da so Slovenci, druga tretjina jim bode v tem spoznanju kmalu sledila. Še leta 1857. so bili Slovenci v Celovcu v večini. Ko je protislovenska „Die Zeitung für Kärnten“ leta 1861. Koslerjev zemljevid slovenskih dežel kritizirala in trdila, da živi v Celovcu 6279 Nemcev in 7200 Slovencev, so Einspielerjeve „Stimmen aus Innerösterreich“ ostro odgovarjale, češ kaj takega more trditi le pesnik. V resnici je bil namreč Celovec čisto slovensko mesto z nemško zunanostjo, kakor tedaj večina slovenskih, narodno neprobujenih mest. Tudi v žilah župana Wetzlarja se pretaka nekaj slovenske krvi in poslanec celovškega mesta, Volbenk Dobernig, ki med nemškimi politiki igra na prve gosli, je pristen sin slovenskega naroda, ki je v svoji otroški mladosti imel slovenski jezik za materni jezik. Oče in mati sta bila Slovenca in zlobni jeziki trdijo, da se je g. Dobernig pozneje čutil Slovana.

Severno od Celovca na Gosposvetskem polju so naši pradedje svoje vojvode ustoličevali v slovenskem jeziku; več kot tisočletna je ta naša posest in ne odrečemo se ji nikdar, tudi če so nam na severni meji in v Celovcu s silo ponemčili tisoče in tisoče slovenskih otrok.

Jugoslavija, vstani in vrni nam zlato svobodo!

Delegacije.

Obe delegaciji, avstrijska in ogrska, ste se 4. t. m. poklonili cesarju. Cesar se je v odgovoru zahvalil za izraze zvestobe in udanosti. Spominjal se je svojega prednika in braniteljev domovine

in zatrdil, da velja prva skrb beguncem. Po slavni brambi smo pripravljene, skleniti časten mir, ki jamči državi obstoj. Hvaležno se spominja papeževe akcije za mir in povdarja ozke vezi z zavozniki. Meča pa ne bomo vtaknili v nožnico, dokler se sovražniki ne odrečejo načrtu, razkosati monarhijo. V svoji hiši hočemo ostati sami gospodari.

Zunanji minister je poročal pred ogrsko delegacijo. Novega ničesar ni povedal. Končal je z izjavo, da smo pripravljene za časten mir, ki nam bi nudil varnost in prost razvoj. Za predsednika avstrijske delegacije je bil izvoljen prelat Hauser.

Predlog slovanskih delegatov.

Delegati Staněk, dr. Korošec in Petrušević predlagajo:

Zunanji minister se poziva, da raztolmači kroni željo delegacije, da takoj dá vzpodbudo za izvolitev zastopnikov vseh v obeh poslanskih zbornicah obeh državnih polovic zastopanih narodov za predstoječa mirovna pogajanja po zadnjem ljudskem štetju: 12 Nemcev, 10 Madjarov, 10 Čeho-Slovanov, 7 Jugoslovanov, 5 Poljakov in Ukrajincev, 3 Romuni in 1 Italijan.

Isti delegati so oddali vprašanja na zunanjega ministra glede ruske cirkularne note z dne 28. nov. 1917, ki ni došla v celoti.

Delegat Staněk je v vprašanju glede pravice narodov, da smejo sami o svoji usodi odločiti, izjavil: Naši narodni interesi se morejo zagotoviti le, ako se pravica našega naroda o samoodločbi v polni meri in odkrito varuje, brez pridržka priznava in se dajo nepreklicne, nedvoumne in dovolj obvezne garancije, da se ta pravica samoodločbe naroda neprikrajšano in takoj izvede. (Živahno odobravanje pri Čehih in Jugoslovanih.)

Rusi ponudili premirje in mir.

C. in kr. armadno vrhovno poveljstvo je dne 29. novembra prejelo od ruske vlade po brezzičnem brzobjavu nepopolno noto, ki je naslovljena na vse vojskujoče se države in predlaga premirje na bojišču in splošen mir, sklenjen med narodi. Vse vlade, sloji, stranke vseh vojujočih se držav naj odgovoré, ali so pripravljene skupno s sedanjim rusko vlado začeti ta pogajanja. Zavezniki Rusije se izrecno vprašajo, če hočejo začeti mirovna pogajanja, predvsem se obračajo na delavske stranke zavezniških držav, da na to vprašanje odgovore. Mir naj bo mir narodov, časten sporazumni mir, ki jamči vsakemu narodu svobodo gospodarskega in kulturnega razvoja. Vlade zavezniških držav niso marale priznati sedanje ruske vlade, zato se sedaj obračajo na narode. Podpisana sta Trotzki in Uljanov-Lenin.

Jugoslovani, Čehi in Ukrajinci o tej noti.

Predsedništva Jugoslovanskega kluba, Češkega Svaza in Ukrajinske parlamentarne zveze so sklenila sledečo izjavo:

Mirovna ponudba sedanje ruske vlade ne temelji le na načelu „brez aneksij in kontribucij (vojnih odškodnin) temveč tudi na principu samoodločbe vseh narodov, kar je naša vlada zamolčala.

Konstatiramo, da je podlaga, na kateri je po izjavah ministrskega predsednika avstrijska vlada pripravljena se pogajati za mir, v teh bistvenih točkah v direktnem nasprotstvu s pogoji mirovnega manifesta sedanje ruske vlade. Ruska ponudba predpostavlja garancije za narodno samoodločbo, v soglasju z zunanjim ministrom podana izjava avstrijskega ministrskega predsednika pa molči o pravici samoodločbe, tako da se zdi, da jo izključuje.

Z ozirom na to nasprotstvo nasproti najvažnejši točki ponudbe za premirje, se bojimo, da že pričeta pogajanja ne bodo mogla dovesti do mirovnega sklepa, za kar bi morali v polnem obsegu pripisati odgovornost vladi.

Z našega stališča še enkrat ugotavljamo, da v zmislu naše deklaracije z dne 30. maja t. l. v polnem obsegu vztrajamo pri svoji zahtevi po pravici samoodločbe za vse narode.

Na ruski fronti.

Na ruski fronti je rusko odposlanstvo dne 3. t. m. popoldne ponudilo princu Leopoldu bavarskemu splošno premirje. Pogajanja so se že začela.

Na francoski fronti so Nemci ujeli od 30. nov. do 3. dec. 6000 Angležev in uplenili 100 topov. Na italijanski fronti deloma hud artiljerijski ogenj.

Dnevne vesti.

Cesarski komisarji z Dunaja so na potu v južne dežele, da preiščejo vse krivice, ki so se tam godile med vojno. Sedaj se že mudijo na Spodnjem Štajerkem, odkoder pridejo v kratkem času v slovenski del Koroške, in potem se podajo na Kranjsko, Primorsko in v Dalmacijo.

Podpisovanje vojnega posojila podaljšan. Ne samo na željo finančnih krogov, ampak tudi da ustrezne željam, prihajajočim iz širših krogov prebivalstva, je finančni minister podaljšal rok za podpisovanje 7. avstrijskega vojnega posojila do 15. decembra ob 12. uri dopoldne.

Vojne doklade za duhovnike. Vlada je izdala naredbo, da dobé duhovniki za upravno leto 1917/18 iz verskega zaklada, oziroma iz državnih sredstev vojno doklado v izmeri, kakor je bila prej že določena za državne uradnike dne 14. julija po vzorcu 1. razreda. Za časa vojne so dobivali gg. duhovniki draginsko doklado, malenkost in še za to morali beračiti. Pa niti ti vsi niso dobili, na pr. nekateri slovenski duhovniki, ki vsled svoje značajnosti visoki gospodi pri deželni vladi niso bili povoljni. Upamo, da sedaj ne bo treba za vojne doklade šele prositi. Uradništvo bi se za to lepo zahvalilo.

Dr. Napotnik v avdijenci pri cesarju. Dne 30. novembra je cesar sprejel mariborskega kneza in škofa dr. Mihaela Napotnika v avdijenci.

Zadušnica po Kriku. V cerkvi sv. Antona novega v Trstu se je darovala slovesna sv. maša zadušnica za pokojnega dr. Krika. Kakor poroča „Edinost“, se je svetega opravila udeležilo dva- do tritisoč vernikov. Politično vodstvo tržaških Jugoslovanov je bilo zastopano po odboru političnega društva „Edinost“ s predsednikom drjem Wilfanom.

Za Krekov spomenik so na naš list poslali nadalje: Ciril Kandut, vojni kurat, 50 K; posojilnica v Kazazah 40 K; Kat. slov. izobraževalno društvo „Zarja“ v Kazazah 10 K; neimenovan v Kazazah 20 K; Dominik Fugger, Mödling, 5 K; posojilnica v Sinčivasi 100 K; M. Randl, prošt v Dobrlivasi, 25 K; Fr. Krašna, kaplan v Dobrlivasi, 5 K; Anton Štritof, župnik na Dholici, 20 K; Josip Rudl, župnik v Mohličah, 3 K.

Odbit napad na jugoslovanski fronti. Zagrebške „Novine“ objavljajo za jugoslovanske fronte tole zanimivo poročilo: Po večdnevem bobnajočem ognju iz topov najtežjega kalibra se je zagnal sovražnik na centrum naše severno-zapadne fronte. Borba je delj časa valovila sem-patja, dokler se ni našim hrvatsko-slovenskim četam pod vodstvom dr. Korošca posrečilo odbiti sovražnika z najtežjimi krvavimi izgubami. General sovražnih čet dr. Šusteršič je odpeljal v ujetništvo nekoliko občinskih predstojnikov, ki so na lastno pest zbežali k sovražniku. Še z večjim ogorčenjem se je bila bitka na jugu, pa tudi tu smo popolnoma potisnili nazaj sovražnika, kateremu se je s težkim naporom posrečilo, odpeljati nekaj ujetnikov. Naša vojska je pripravljena, da odbije tudi nadaljne napade. Podpis: Narod Hrvatov, Slovencev in Srbov.

Glas z bojišča o dr. Šusteršiču. Z velikim veseljem in zanimanjem smo mi v strelskih jarkih čitali v naših listih, kako naši poslanci, skupno združeni z vsemi jugoslovanskimi, delujejo za uresničenje deklaracije z dne 30. 5. t. l., katero smo vsi brez izjeme z velikim veseljem pozdravljali. V nadi, da so naši zastopniki združeni in edini, smo se borili, kakor levi, ker upali smo in še upamo, da ne teče naša kri zastoj, ker obeta se nam po končani strašni vojski lepša bodočnost. Pa kako nas naenkrat presenetijo vest, da tudi v vrstah naših zastopnikov ni edinosti, da se najdejo možje, v katere je stavil narod svoje upe in nade, ki radi osebnih ozirnov puste narod na cedilu. V tem času, ko je tako potrebna narodna edinost in ko so naši nasprotniki iskali med našimi vrstami zaman needinosti in z občudovanjem gledali, kako vsi naši poslanci kakor en mož zahtevajo uresničenje naših zahtev, se najde med njimi mož, ki nudi našim protivnikom priliko, da morejo s prostom kazati na nas, ter govoriti: Glejte jih, niti med njihovimi zastopniki ni edinosti, kaj šele med ljudstvom. Ne moremo si predstavljati, kako more mož, kateremu je narod res pri srcu, zapustiti vrste naših prvobojevnikov in dezertirati. Pri nas vojakih se dezertacija kaznuje s smrtjo; četudi dezertar ne gre k sovražniku, ampak samo zapusti bojišče med bojem, ga radi strahopetnosti kaznujejo s smrtjo. Zato tudi mi dezertacijo dr. Šusteršiča najostreje obsojamo ter ga pozivljamo, naj se vrne v Jugoslovanski klub, da ne bo delal celemu narodu sramote. Mi pa tukaj s celim srcem pozdravljamo delovanje naših poslancev ter upamo, da z združeno močjo v kratkem dosežejo

uresničenje naših zahtev, česar si želi ves narod. Kajti združeni bodo tudi mali močni.

Slovenski črnovojniki.

G. dr. Lampé, odgovorite! Za ravnatelja na ljubljanski realki je bil imenovan Nemeec Corà. Kdo bi si upal samo misliti, da bi na pr. v Celovcu mogel na realki postati ravnatelj kak Slovenec. V Ljubljani, središču Slovenije, pa se je narobe zgodilo in to v času, ko ves naš narod vpije po svobodi in pravici, kjer ne more in ne sme na glas, pa med štirimi stenami. Od popolnoma zanesljive strani se nam poroča, da je v zvezi s tem imenovanjem msgr. dr. Lampé, desna roka uskoka dr. Šusteršiča. Slovenske izborne učne moči torej niti doma na slovenskih tleh ne dobé službe. G. Lampé, odgovorite na to!

In kaj „Domoljub“? Vse slovensko časopisje je najostreje obsodilo dr. Šusteršičovo uskoštvo. Edina izjema je „Domoljub“, ki je bil prej odločen zagovornik dr. Šusteršičev. Sedaj, ko so dr. Šusteršičovo uskoštvo obsodili prevzvišeni gospod knez in škof ljubljanski, slovenski poslanci, dr. Šusteršičevi volilci, dà, rečemo lahko ves narod, pa „Domoljub“ molči, kakor bi bil urejevan morda za Kitajsko ali Japonsko; ni ne tič ne miš. „Domoljub“ vživa gostoljubnost tudi ob vsej narodni meji. Zato mu kličemo: Z barvo na dan! V teh za narod slovenski usodepolnih dneh ne sme noben pošten slovenski list ugantiti politike ptiča noja, ki v nevarnosti vtakne glavo v pesek, kakor da bi s tem bila nevarnost odpravljena. Geslo Gospodovo: „Kdor ni za mene, je proti meni“ je danes bolj kakor prej kdaj potrebno.

Šole zapró? V Celovcu se govori, da namerava vlada zvoljo pomanjkanja drv in premoga v vseh mestih po celi državi zapreti šole od 15. decembra do 15. januarja.

Celovec. (Božje varstvo.) Na južnem Tirolskem se vrše ljuti boji in v teh stojé Slovenci zopet v prvih vrstah. Med poveljniki naših polkov je slavnoznani poveljnik polkovnik-brigadir pl. Ventour. Nad tem blagim častnikom se je zadnje dni posebno izkazalo božje varstvo. Treščila je namreč granata v polkovnikovo kritje, zračni pritisk je vrgel častnika s klopi na mizo, in pri vsem tem si je le nalomil eno rebro, sicer pa je ostal zdrav in hoče obdržati še naprej poveljstvo nad slovenskimi fanti. Naj jih vse, moštvo in častnike, varuje angel božji!

Sodalitas ss. C. J. ima svoj reden sestanek v četrtek 13. decembra, v navadnih prostorih. Na sporedu referat: Samostani na Koroškem. Ker je zadeva zelo važna, se prosi polnoštevilne udeležbe.

Glasovi naših iz Italije. Gosp. vojni kurat Jernej Hafner piše z dne 25. XI. našemu uredniku: Sreča, hrabrost in žilavost so privedle iz Krnskega pogorja brez posebnih izgub v treh tednih 250 km daleč za Lahom, ki nam je — bežeč brez glave in srca — prepustil večino vojnega blaga in blagoslov bogatih pokrajin. Pomenljivo se mi zdi, da so ponajveč Hrvati in Slovenci osvojili zemljo goriških in beneških Slovencev. Hodim peš deset dni z vnetjem Ahilovih kit. Pošte cel mesec že ni. Naj se ne strašijo domači, ker so izgube prav male, večinoma vsi smo živi in zdravi, seveda utrujeni, a dobre volje, ker nas osvojena dežela dobro redi. Napadamo zadnje gore. Vas vse srčno pozdravlja Hafner. — 16. nov. 1917. Pošiljam vsem Slovincem najsrčneje pozdrave iz laške dežele in naznanjam, da Hochgkomp. do zdaj še ni imela izgub. Samo pisati ni mogoče, ni časa; jih preveč podimo. Vina dosti. Na zdar! Miha Sadjak. — 28. XI. 1917. Vsem koroškim znancem pošilja pozdrave Fr. Sušnik, c. in kr. vojna bolnišnica št. 214, vojna pošta.

Obsojen zavoljo trpinčenja vojakov. Poročnik Jožef Geissler od 7. pešpolka je zelo trpinčil vojake, jim dajal zaušnice in jih suval z nogami. Vojaško divizijsko sodišče v Gradcu je obsodilo poročnika, ki je tako surovo postopal z moštvo, na deset tednov poostrelega profoskega zapora.

„La march sur Trieste“ (Pohod proti Trstu) je naslov spisu iz skrivnostnega vira. Naslovna stran je okrašena z italijansko trobojnico. Spis popisuje v bogati francoščini vzroke in potek italijanske vojne in ima lepe slike z italijanskega bojišča.

Poštni promet in vojni ujetniki v božičnem času. V času od 1. do 22. decembra pošta ne sprejema zavojev za vojne ujetnike in interirance.

Marija na Zili. Tudi nas so obiskali parkrat italijanski letalci in nam povzročili malo strahu. Pozabili ne bomo 17. aprila, ker ta dan sta se stepla italijanski in naš letalec med nami, in kako je potem telebnil italijanski letalec na tla. Da radovednežev ni manjkalo pri ogledovanju tega velikanskega ptiča, se lahko samo ob sebi razume.

Vetrinj. (Junaška smrt.) V krvavih bojih nad Asiagom je končalo mlado, nadepolno življenje kot žrtev za ogroženo domovino. Dne 20. novembra je padel v dolini Galmarara praporščak France Pucelj, rojen v Jurjevi pri Kočevju. V Celovcu je absolviral tri razrede realke, potem je nadaljeval študije v Ljubljani in je lani v jeseni napravil vojno zrelostno izkušnjo z odliko. Za nadarjenim dijakom, sinom-edincem, žaluje mati vdova. Naj reva najde v živi veri tolažbe za svojo bolešt!

Ribnica ob jezeru. Dne 28. novembra je umrl na legarju Ana Safron pd. Mlinarca pod Lesom. N. p. v. m.!

Črna. (Tatvine.) „Glad je tat;“ ta pregovor se tudi pri nas sedaj v vojnem času le preveč uresničuje. Ne mine skoraj teden, da bi ne slišali o tej ali oni tatvini. O nekaterih slučajih je „Mir“ že poročal. Zvitim uzmovičem vse prav pride, seveda v prvi vrsti živež raznega okusa. Letos so se spravili zlasti na čebele. Raznim čebelarjem je na ta način izginila sladka in draga strd v različne malhe. Ničesar ni več varno pred dolgoprstniki. V zadnjem času so se spravili tudi na razno obleko. Tako so se v noči od 21. na 22. novembra v Žerjavu, kjer je zaloga za rudarje, obnašali prav po domače. Izginil je velik in dragocen kos nekega gonilnega jermena, poleg tega precej odej (koc), prticev itd. Zviti in prekanjeni pa so vsi ti lisjaki in lisice tako, da se dosedaj še ni posrečilo nobenega dobiti. Saj pa tudi imamo med vojno pri rudokopu delavce od vseh vetrov. Ali bi ne kazalo, da bi se za tak industrijski kraj, kakor je Črna, vsaj za čas vojske naročil policijski pes? Tak bi več opravil, kakor pa vse razpisane nagrade.

St. Vid pod Juno. (Vojaki.) Žrtev je bilo tekom vojske v naši župniji že mnogo. Ako bodo po vojski hoteli pravično soditi, kateri kraj so največ darovali za cesarja in domovino, bodo pač morali vsi pritrčiti: tisti, ki imajo največ mrtvih. In tukaj naša župnija gotovo ne bo zadnja, ampak žal med prvimi. Veliko smo jih izgubili in še noče biti konec: dne 10. junija t. l. je padel na laški fronti, od granate zadet, ognjičar Jožef Ujc pd. Blantarjev (bil je sedmo leto pri vojaki in imel srebrno) in 6. novembra je umrl Mohorov Videj (Vid) v Nagelčah, zadet iz letala. Srebrno medaljo je zaslužil tudi Brienčev Primož, ki je padel že 1. 1914 v Galiciji, in g. poročnik Jakob Wutte pd. Harižev v Gluham lesu. Zadnji je po svojih študijah na učiteljskem v Mariboru vstopil kot prostovoljec v vojsko, bil je 16 mesecev na laški fronti, je potem nevarno zbolel, bil dolgo časa v bolnišnicah v Celovcu in v Gradcu ter je sedaj prišel domov na šestmesečni dopust, da se znova okrepeča. Bog mu daj zdravje, zgoraj imenovanima pa večni mir!

Radiše. (Požar.) Dne 27. novembra proti poldnevu je začelo goret pri pd. Bundru na Radišah. Goreti je začelo nad konjskim hlevom. Posestniku, ki je imel vse lepo urejeno in dobro zastavljeno, so zgorela vsa posloja. Rešili so le živino in svinje in v kleti repico in mošt. Posestnik pogreša tudi nad 2000 K gotovine. Škoda je zelo velika. Prizadevanju domače požarne brambe in sreči v nesreči, da ni bilo vetra, je pripisati, da ni zgorela vsa vas. Kako je nastal ogenj, se ne ve.

Kotlje. (Sv. Uršula.) Da so letos Korošci tolikokrat imeli priložnost, priti s procesijami na to božjo pot, je bilo mogoče le vsled nesebične požrtvovalnosti našega g. župnika, ki je hodil ob vsakem vremenu o pondeljkih na goro. Kotuljce je to dejstvo tako povzdignilo, da si lastijo že popolnoma to božjo pot! Prav tako! Da pa žrtev č. g. župnika ni malenkost, razvidi vsak, če pomisli, da je treba iti 3 ure navkreber. Kotuljci smo mu hvaležni, kakor so mu pristrčno hvaležni tudi zaplaninski kmetje. Sv. Uršula je pa tudi usliševala prošnje. Tako je dobila enkrat par gospodov, ki so šli dežja prosit, tedaj ob podnožju gore tolika ploha, da so doma potem pošteno srajce izzemali. Kotuljci smo na to goro ponosni. Od štajerske strani je vodil pridno in neutrudljivo romarje na goro č. g. Blaž Brdnik in Vranskega pri Celju. To so svetli žarki za mišljenje našega ljudstva.

Prevalje. Naša mogočna lepa lipa pred cerkvijo je letos zadnjikrat cvetela. Ni je več. Posekana in razžagana leži ob cesti. Bila je trhla in grozila električni napeljava. Strokovnjaka sta sklenila, lipa je stara in trhla, če pride veter, jo podere in napravi veliko škodo. Obsojena je bila na smrt ... in ni je več. Škoda je je. Že raste poleg nje njena sestra, ki ji želimo iste mogočnosti in starosti kakor prvi.

Prevalje-Leše. (Odlikovanja.) Pred kratkim so odlikovali na Lešah šest delavcev za 40-letno zvesto službovanje v premogokopu grofa Hänckla z zlatimi medaljami. Ravnatelj premogokopa g. H. Steinebach je podaril vsakemu odliko-

vancu 60 K nagrade. Med odlikovanci je tudi g. Rudolf Žak, načelnik J. S. Z. na Prevaljah, ki služi najdalje nad 46 let. Bog jih živi še mnoga leta! Čestitamo!

Prevalje. Kdor ni videl, naj bere! Dež je čudno lil, mraz pritiskal, cesta ni bila brez blata. V tem strašnem vremenu pride gospa brez strehe, skrbno zavita v zimsko, odejo blata seve se ni bilo mogoče ogniti. Pol koraka za njo je stopal ruski ujetnik, ki se ni brigal za blato, pač pa tem bolj skrbno in pazljivo lovil z dežnikom kapljice, ki so padale z neba, da bi ja katera ne zadela imenitne gospe. Za kaj vse so še dobri Rusi? Je pač vojska.

Črna. (Naša železnica.) Pri občinskih sejah v Črni se je sicer govorilo o potrebnih korakih pri tozadevni oblasti, toda ne vemo, če bo kaj pomagalo, da bi se namreč zgradila vsaj ozkotirna železnica. Treba le malo širšega tira in k povišanim stroškom — sedanji stroški so proračunjeni na dva milijona kron, ki jih plača plajberška rudokopna družba — bi obe imenovani občini in dežela gotovo rade prispevale. Promet bi bil na tej železnici na vsak način večji, kakor na kapelski. Treba računati poleg domačega osebnega prometa tudi na sosedno Štajersko, nadalje bi se z železnico pospešil tujski promet, od katerega bi imeli občini le korist. Tudi prevaljska občina bi pridobila. Les v naših zapuščenih in oddaljenih gozdih bi se lažje izvažal in bi mu poskočila cena. Tudi živine se mnogo izvažajo iz kraja. In konečno je svinec redni vsakdanji izvoz, in tega ne bode tako hitro zmanjkalo. Naj se torej občine ganejo in storijo potrebne korake, dokler še ni prepozno. In prepozno še ni, ker se tir, dokler še železnica ni v polnem delu, še vedno z lahkoto razširi. Škoda bi bila za velike stroške, ako bi okraj od podjetja ne imel takorekoč nobene koristi. Prepričani smo, da bo vojaška oblast rada naklonjena za tako železnico, ki bo koristila ob-čemu napredku.

Hodiše. Minoli petek smo pokopali Mlinarico pod Lesom, eno izmed najboljših žen. Kako je bila priljubljena, je pokazal lepo številen pogreb. Zapustila je moža in več otrok, od katerih je pa tudi več nevarno bolnih. Ob odprtem grobu so imeli lep nagrobni govor č. g. dr. Mörtl. Bil je za vse lep nauk. Naj dobra krščanska žena počiva v miru!

Iz Želuč. Padel je na italijanskem bojišču Tavčarjev Felc, star 25 let. Bil je priden in nadarjen mladenič. Bojeval se je nepretrgoma dve leti na italijanski fronti. Za njim žaluje njegova mati, ki jo je nad vse ljubil. Počivaj v miru, junak! — Jesen je došla, listje pada raz drevja. Tako tudi pada cvet mladeničev v prerani grob. Došla nam je žalostna vest, da je padel na bojišču 15. IX., zadet od sovražne krogle, Jože Gabriel, pd. Činkmanov; bil je v cvetu mladosti, star 21 let. Bil je naročnik „Mira“, član izobraž. društva. Čital je rad razne slovenske knjige, bil je tudi dosmrtni ud Mohorjeve družbe. Predlagan je bil v odlikovanje, ali ni ga čakal. Na dom je bila poslana njegova sreb. hrab. svetinja II. vrste. V tvojem zadnjem pismu si bil pisal med drugim tudi, da boš šel gledat na Felcev grob; in res, bila sta prijatelja in tovariša v življenju ... in smrt je vaju zopet združila. Počivaj v miru! Na svidenje nad zvezdami!

Društvo sv. Vincencija Pavlanskega ima na praznik Brezmadežne Matere božje v soboto, dne 8. grudnia t. l., popoldne ob pol petih v društvenih prostorih (dom tukajšnjega društva katoliških pomočnikov Neue Weltgasse, prtiličje na desno) svoj redni glavni shod, h katerega prireditvi in udeležbi se prijazno vabijo vsi udje tukajšnjih konferenc, kakor tudi vsi drugi krščanski možje, ki se zanimajo za dobrodelno delovanje imenovanega društva.

Sedmo avstrijsko vojno posojilo. Pri podružnici Ljubljanske kreditne banke kot oficijelnem subskripcijskem mestu so do sedaj podpisali sedmo vojno posojilo med drugimi sledeči: Hranilnica in posojilnica Šmihel pri Pliberku K 50.000; dr. Janko Brejc, tukaj, K 10.000; Janez Vidovic, stolni kanonik, tukaj, K 8.000; Janko Globačan, tu, K 8.000; Janez Kazaški, K 4.500; L. Erzin, vojni kurat tu, K 200; Matija Wedenik, župnik, Otmanje, K 3.500; Jernej Roblek, kovač, Kazaze, K 1.000; G. Schnabl, Zahomec, K 400; Pavel Starc, Slov. Plajberk, K 2.000; Terezija Povodenj, Slov. Plajberk, K 1.000; Janez Wieser, prošt, Podkarnos, K 1.000; Viktor Rnprecht, administrator, Sveče, K 100; Terezija Kramer, Logaves, K 200; Kati Vidovic, tu, K 500; Rupert Kruschitz, Velinjavas, K 1.000; I. Schuster, župnik v Svečah, K 3.100; Jožef Hribar, Podsinjivas, K 2.000; Uršula Male, Podsinjivas, K 1.000; Ana Gašperčič, Št. Janž, K 2.000; M. Kovač, stolni župnik, tu, K 2.000; prelat dr. Martin Ehrlich, tu, K 500; Karel Peršek, Lokavica, K 1.000; Gašper Jelovčnik, Lokavica, K 4.000; Pavel Gradišnik, Lokavica, K 2.000;

Juri Krof, Lokavica, K 1.000; Florijan Močilnik, Lokavica, K 2.000; Fran Marinig, dekan, Pliberk, K 2.000; Roza Sibitz, Pliberk, K 1.000; Emil Predica, c. kr. vojaški oficijal, tu, K 2.000; Barbara Kovač, Grebinj, K 1.000; Marija Ilavnik, tu, K 4.200; Lucija Male, Podsinjivas, K 200. — Podružnic Ljubljanske kreditne banke v Celovcu sprejema prijave po originalnih pogojih, dovoljuje vse dopustne olajšave pri subskripciji in prevzema tudi posredovanje zavarovanj na življenje in proti nezgodam v zvezi subskripcijo vojnega posojila.

Ali mora naš kmet čitati časopise?

Časopis prinaša vladne naredbe o živilih, o oddaji živine in žita in drugih pridelkov, ki so skoraj vsak teden nove. Časopis prinaša tudi cene, katere vlada določuje raznemu blagu in ki se tudi z vremenom spreminjajo.

Če hoče torej danes kmet obstati, da ga ne orobijo na vseh krajih, če noče priti na vsak korak navskriž s kako vladno naredbo, če se noče pustiti pri oddaji žita in živine krivično tlačiti, mora brati časopise.

Časopisi učijo, kako mora kmet varčevati, kako mora tudi druge reči za hrano porabiti. Če hoče torej kmet živeti kljub temu, da mu za slepo ceno poberejo domala vse trdo pridelane pridelke, mora čitati časopise.

Časopisi poročajo, kako se gotovi ljudje, ki barantajo z njih pridelki, bogatijo od kmečkih rok, kako z navijanjem cen kopičijo denar. Če hoče torej te ljubeznive ljudi spoznati, da se jih bo vedel varovati in jim znal stopiti na prste, mora brati časopise.

Časopisi učijo kmeta, kako je edino mogoče sebe braniti. Kako si kmetje iz lastne volje svoj položaj izboljšajo. Moč je v edinosti. Skupno morajo nastopati. Torej mora kmet brati časopis.

Časopisi poročajo, kako si drugod pomagajo kmetje, kako drugod delajo; da bo vedel naš kmet te dobrote posnemati, mora brati časopise.

Časopisi poročajo dan za dnevom, kako in kje se naši sinovi bojujejo, da bomo mogli zasledovati z ljubeznijo te naše junake, je treba brati pridno časopise.

Časopisi pišejo o krivih prerokih, ki hočejo uničiti vero in vse, kar je svetega, ki hočejo čednostno življenje potepati v blato in naše ljudstvo prodati grehu. Že naše otroke hočejo otrovati. Če se hoče naš kmet obvarovati vseh teh zanj in mrež, če hoče našemu ljudstvu ohraniti vero, mora brati časopise.

Časopisi prinašajo novice, vesti, kako naši poslanci delajo za našo svobodo, za našo odrešitev. Našo domovino hočejo narediti slavno in veliko, našemu milemu materinemu jeziku hočejo dati veljavo, v šoli in pred oblastmi. Če hočemo torej tem poslancem pomagati, mora mo brati časopise.

Pa katere? Tiste, ki vse to prinašajo, kar je tukaj navedenega! Torej liste, ki kmete ljubijo, ga branijo in se za njega potegujejo. Tiste mora brati, ki branijo našo vero, ki branijo duhovnika, ki pometajo z vsem grešnim in razuzdanim življenjem. Tiste mora brati, ki odbijajo od naše slovenske zemlje in našega jezika vse napade, ki se bojujejo za bodočnost naših slovenskih otrok.

In kdo so tisti listi? Za nas koroške kmete je to v prvi vrsti „Mir“. Tem bolj ga bomo podpirali, tem več bo prinašal. Blagoslov bomo želi le mi sami. Na plan kmečko ljudstvo, spoznavaj svoje prijatelje, na plan krščansko ljudstvo, spoznavaj svoje zaščitnike, na plan, slovenski, katoliški kmet in podpiraj svoje branitelje.

Koroški gospodar.

Izvoz strdi iz Koroškega prepovedan. Da more armado oskrbeti s strdjo, je deželna vlada na poziv vojaških oblasti prepovedovala izvoz strdi iz Koroškega po železnici, pošti ali cestnih vozovih in odredila, da se mora strd, namenjena za izvoz, pri c. kr. pošti in na železnici odvzeti. Dovoljenje za izvoz strdi daje izjemoma c. kr. deželna vlada.

Izkušnje za podkovne kovače. Do 10. t. m. morajo vložiti na deželno vlado v Celovcu prošnje tisti, ki hočejo dobiti spričevalo za podkovne kovače. Prošnja mora biti kolekovana z 2 K kolkom in se ji mora priložiti vajensko spričevalo in dokaz, da je bil prosilec najmanj tri leta podkovni pomočnik. Izkušnje bodo 31. decembra v Celovcu.

Raznoterosti.

Draga zausnica. Veleindustrijec Prym iz Porenskega na Nemškem, večkratni milijonar, ki ima tudi v Avstriji velike tovarne, je bil te dni na Dunaju od tovarnarja Waldesa tožen za od-

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavica: K 10.000.000.

Rezervni zaklad: K 1.500.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.
Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.

škodnino in obsojen. Waldesov zastopnik dr. Schopp se je pri obravnavi izrekel proti temu, da se Prym zapriseže; navedel je več okolnosti, ki dokazujejo, da Prym ni verjeti. Po obravnavi je Prym vprašal dr. Schoppa, ali svojo izjavo vzdržuje tudi izven sodišča. Ko je dr. Schopp to potrdil, ga je Prym s pestjo vdaril v obraz. Nastala je tožba, pri kateri je bil Prym za „zaušnico“ obsojen na 10.000 K denarne globe, v slučaju „neizterljivosti“ na 48 ur zapora.

Obsojen oficir. Poročnik Zerdik, ki je na dunajskem kolodvoru pred odhodom na bojišče zabodel upornega dragonca Moritza, je bil po štiridnevni obravnavi obsojen na 6 tednov profoskega zapora (navadnega zapora).

Književnost in umetnost.

Križev pot za vojni čas. S pridejanimi molitvami za mir, prošnjami za žive vojake ter s pobožnostjo za duše rajnih naših vojakov. Spisal F. S. Šegula. Založila in prodaja tiskarna sv. Cirila v Mariboru, Štajersko. Cena 20 h. — Ravno kar je izšla nova izdaja l. 1917. Knjižica bo zlasti tudi dobro služila pri pobožnostih pred vojaškimi spomeniki; ohranila si bo trajno vrednost in se torej po pravici imenuje „vojni spominek“.

Koledar Družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani za l. 1918. Izdalo in založilo vodstvo. Cena s poštnino vred 1 K 62 v, brez poštnine 1 K 50 v.

Književni dar „Nove založbe“ pride za božične praznike, kakor poroča naš vrli „Jugoslovan“, in sicer izidejo tri knjige. Za deco Martin Krpan s 13 krasnimi risbami v barvah, za inteligenco pa Ivana Cankarja „Podobe iz sanj“ v krasni knjigi. Tretja knjiga prinese Debevčeve „Vzore in boje“. Naročila sprejema Nova založba v Ljubljani, Kongresni trg 19.

Tolovaj Mataj in druge slovenske pravljice. Spisal Fr. Milčinski. Založila Tiskovna zadruga v Ljubljani. S 15 risbami Ivana Vavpotiča. Vezana knjiga stane do 10. decembra 4 K 70 v, po kuji-garnah se pa zviša na K 5.20 in 10% knjigo-tržno draginjno doklado. Milčinski je priznan mladinski pisatelj.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.

Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Jabolčnik, hruškovec, domač sir, čebulo, jajca in živila, ki niso pod zaporo, kupuje v vsaki množini **hotel Trabesinger** na Velikovški cesti v Celovcu. Podpirajte domač zavod!

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

sprejema prijave na

sedmo 5 1/2% avstrijsko vojno posojilo

po objavljenih pogojih, tako da stane nominalnih K 100.—

I. davka prosto 5 1/2% amortizacijsko državno posojilo K 91.54;

II. davka proste 5 1/2% dne 1. avgusta 1926 vračljive državne zakladnice K 94.—.

Vrednostni papirji avstrijskega vojnega posojila se sprejemajo v brezplačno shrambo in upravo.

Hranilnica in posojilnica

r. z. z. n. z.

v Črni

naznanja, da bo obrestovala vloge od dne 1. januarja 1918 po 3 3/4%, od posojil pa bo zahtevala po 5%.

Načelstvo.

Posestvo

ki je v dobrem stanu, z zemljiščem, planino in pašnikom, želim kupiti ali v najem vzeti za več let. Kdor želi prodati ali v najem dati, naj se takoj obrne na: **Josip Jakelj, Mojstrana št. 92, Kranjsko.**

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi oddelek za paramente **Jožefovega društva v Celovcu.**

Framydol je sredstvo za pomlajenje las, ki rdeče, svetle in sive lase in brade za trajno temno porbarva. 1 steklenica s poštnino vred K 2.70.

Rydyol je rožnata voda, ki pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 2.45. — Povzeteje 65 h več. — Naslov za naročila:

Jan. Grollich, drožerija pri angelu, Brno 638, Morava.

Deveta c. kr. avstrijska razredna loterija.

Glavni	700.000 K	80.000 K	40.000 K
dobitki:	300.000 „	70.000 „	30.000 „
	200.000 „	60.000 „	25.000 „
	100.000 „	50.000 „	20.000 „
			itd.

Cena srečk v I. razredu: 1/1: K 40.—, 1/2: K 20.—, 1/4: K 10.—, 1/8: K 5.—.

Žrebanje I. razreda: 12. in 13. decembra 1917.

Srečke prodaja:

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Kolodvorska cesta št. 25.

☛ Za zunanja naročila zadostuje dopisnica. ☛

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva ulica št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva ulica št. 7.